

2.ALMA ALERON'LARIN GELİŞİ

James üzerini giyinip Büyük Salon'a geldiğinde saat neredeyse ona geliyordu. Bir düzineden az sayıda öğrenci sabah mahmurluğuyla koşturup duruyorlardı. Zane üzerine gelen ışığın altında gözlerini kısarak salonun uzak olan köşesindeki Slytherin masasında oturuyordu. Karşısında ise James'i görüp el sallayan Ralph oturuyordu.

James onların yanına giderken yolunun üzerinde her biri Hogwarts arması işlenmiş peçeteler takan dört beş tane ev cini masaların etrafında dolanmaktaydılar. Arada bir masaların altına masayı tekrar düzenli hale getirmek için girip sonra tekrar görünüyordular. James onlardan birin yanından geçerken ev cini kafasını doğruldu, omuzlarını yükseltti ve süratle tekrar eski haline döndü. Masanın üzerindeki minyatür bir siklona yakalanmış gibi değişiyorlardı. Boşalmış ve kullanılmış tabak ve çatalar yıkıntı halini alınca bir çantaya kaldırılıyorlardı. Ev cini yerden sıranın üzerine zıpladı ve çantaya doldurmaya başladı. Çantayı iki eliyle sıkı sıkıya tuttu ve sanki dizgin ipinden yapılmış bir düğümlemeyle ağzını bağlayıp çantayı sürüyerek salonun girişine doğru ilerlemeye başladı.

“vay be” dedi Zane James yanına oturup son kalan tost parçasını aldığı anda. “şu küçük garsonlar biraz iğrenç görünümlü bir aptal olabilirler ama güzel bir fincan kahveyi nasıl yapacaklarını biliyorlar.”

“onlar garson değiller. Onlar evcini. Dün onlarla ilgili bir yazı okumuştum,” dedi Ralph neşeyle yarım olan sosisten bir ısırık alarak. Sosisin diğer yarısı ev cinlerini işaret etmek için çatalına batırılmıştı. “alt katta çalışıyorlar. Çocuk hikayelerindeki cinler gibi. Bir tanesi gece yarısı gelir ve ayakkabı tamircisinin bütün işlerini yapar.”

“Ne?” diye sordu Zane kahvesini yudumlarken.

“ayakkabı yapan kişi. Bütün ayakkabılar yarıya kadar yapılmıştır ama adam sadece yayılıp yatmaktadır ve bütün işleri ortada bırakmıştır. Bu hikayeyi biliyorsun değil mi? Sonra adam uyuyakalır. Gecenin bir yarısında bu cinler görünür çekiçleriyle bütün ayakkabılar yapar ve şehre satmaya götürürler. Sabah adam kalkar ve her şey gayet güzeldir.” Çatalın ucunda olan sosisi de ağzına atarak devam etti. “yine de onların peçete taktıklarını hayal etmemiştim.”

“hey, yaratık suratın normale dönmüş demek.” Dedi Zane James’i ölçüp tartarak.

“Geçtiğini sanıyorum.” Diye cevap verdi James.

“Sabrina seni vurduğunda yaralandı mı?”

“no” dedi James “kötü hissettim. Gerçekten kötü. Ama yaralanmamış. Gece kendiliğinden düzeldi.”

“o bir ressam olmalı. Mükemmel görünüyordun. Perdeli bir ayak gibi.”

“siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Ralph bakışlarını ikisi arasında dolaştırarak. Önceki gece yaşadıklarını anlattılar; Wocket’ı yükseltme ve küçük yaratık James üzerine doğru yuvarlandığında bayılan çiftçi.

“ben sen adamın üzerine yuvarlandığında gülmek için fıtık olmuş bir halde kulübenin yanındaki avluda saklanıyordum. Marslı Dangalakların saldırısı!” diyerek kahkahalara boğuldu ve kısa bir süre sonra James de ona katıldı.

“uzay gemisini nereden bulmuşlar?” diye sordu Ralph işin eğlenceli tarafını görmezden gelerek.

“o sadece tavuklar için yapılmış bir demet dikenli tel ve ezilmiş kağıttı.” Dedi Zane son kalan kahveyi de içip kupayı masanın üzerine bırakarak. Omzunu yukarı kaldırdı ve parmaklarını iki kere şaklattı. “Sabrina ve Horace bunu geçen Noel Hogsmade’de geçit töreninin bir parçası olarak yapmışlar. Dev kazanı olarak kullanılmış. Biraz boyama ve Gennifer’in ‘*Visum-ineptio* tılsımı’ dediği bir şey sayesinde o artık U.F.O Füzesi.*”

Çok küçük bir ev cini kaşlarını çatarak Zane’e doğru yaklaştı. “siz, er, genç efendi, parmağınızı mı şaklattınız?” ev cininin sesi cüssesine göre epey derinlerden gibi geliyordu.

“gidebilirsin dostum.” Dedi Zane boş kahve fincanını uzatarak “iyi işti. Bunu sakla. Senin için.”

Cin Zane’in kendisine uzattığı bir parça kağıda baktı. Gözlerini tekrar kaldırdı ve “teşekkürler efendi. Başka bir şey var mıydı?”

Zane küçümseyen bir tavırla ellerini çırpı. “hayır, teşekkürler. Git yat ya da başka bir şeyler yap. Yorgun görünüyorsun.”

Cin gülümsemeye çalışan Ralph ve James’e baktı. Dışarıdan fark edilebilir bir üzüntüyle gözlerini devirdi ve beş Amerikan dolarını peçetesinin altına tıktı ve masanın altında buharlaştı.

Zane düşünceli görünüyordu. “bunu daha sonra kullanabilirdim.”

“ev cinlerine bahşiş vermen gerektiğini sanmıyorum.” Dedi Ralph şüpheli bir şekilde.

“neden olmasın?” dedi havalanarak. “babam seyahat ederken herkese bahşiş verir. Bunun mali ekonominin bir parçası olduğunu söyler. Ayrıca bunun iyi bir hizmet sağlayacağını düşünüyor.”

“sen bir ev cinine gidip öylece uyumasını söyleyemezsin.” Dedi James neler olduğunu fark ederek.

“neden olmuyor ama?”

“çünkü onun gidip yapması gereken işleri var.” Dedi James kızgınlıkla. Potterların suratsız ve zalim olan ayrıca sadece kendisine bir şeyler yapılması söylendiğinde tavrını değiştiren küçük mutsuz cinini düşünüyordu. bu James’in Kreacher’dan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Bu sadece bir şeyi yapmayı Kreacher’dan istemekle ilgiliydi.

“ev cinleri kendilerinden yapılması istenilen şeyleri yapmak zorundadırlar. Bu onların yaratılışından gelir. Şu anda emin ol rafa, dolaba ya da herhangi bir yere kafasını yaslamış sabah sabah

*U.F.O Füzesi: Mugglelar büyücülerin havai fişek gösterilerini(R.M.S. Wocket) bu şekilde algırlarlar.

uyumayı deniyordur.” James kafasını salladı ama sonra bu düşüncenin onu eğlendirdiğini fark etti. Her şeyin kötüye gitmesini sağlayacağından gülmemeyi denedi. Zane bunu gördü ve onu işaret etti.

“Ha ha! Sende bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun.” Diye kıkırdadı Zane.

“onlardan yapmasını istediğimiz her şeyi yaptıklarını hayal bile edemiyorum.” Dedi Ralph. “biz öğrenciyiz. Buranın sahibi ya da başka bir şey değiliz. Ve sadece birinci sınıfız.”

“Sabrina’nın Wocket’ı füze gibi göstermek için kullandığı kelimeleri hatırlıyor musun?” dedi James Zane’e dönerek.

“*Visum-ineptio*,” dedi kelimenin telaffuzundan keyif alarak. “ ‘göz yanılması’ anlamına geliyor. Eğer Latince çalıştıysan ne olduğunu anlayabilirsin. Horace bunun insanların görmeyi bekledikleri şeyi görmesini sağladığını söylüyor.”

James kaşlarını çatı. “yani havadan çiftçiye doğru ışık yayıldığında, uzay gemisinde bir yaratık görmeyi mi hayal ediyordu?”

“kesinlikle. Gecenin bir yarısında gökyüzünde nereden geldiği belli olmayan bir ışık görürlerse küçük yeşil adamların geldiğini düşünürler.”

“sen çok tuhaf birisin Zane.” Dedi Ralph iğneleyici bir şekilde.

Bir süre sonra James arkasında birilerinin olduğunu fark etti. Üçü birden dönüp bakmaya başladılar. Bu önceki gece Slytherin masasındakilerin Seçimden önce James’i alkışlamalarını sağlayan kızdı. Memnun ve müsamahakar bir ifadeyle bakıyordu. Biri gülümsemesinin altından korkunç dişlerini gösteren yakışıklı bir oğlan ve diğeri gülümsemeyen bir kız olan iki Slytherin ile birlikteydi. Slytherin masasında oturduğunu fark edince öfke yanaklarına nüfuz etti. Hiç düşünmeden ağzındaki tost parçasıyla birlikte kalkmaya hamle etti.

“hayır, hayır!” dedi kız sanki büyü kullanıyormuş gibi James’i durdurmak için elini ona doğru uzatarak. “kalkmana gerek yok. Senin Slytherin masasında keyifle oturduğunu görmek beni mutlu eder. Babanın zamanından çok farklı bir zamanda yaşıyoruz şimdi. Öyle olduğunu sanıyorum. Mr. Deedle bizi arkadaşlarıyla tanıştırma nezaketinde bulunmayacak mısınız?”

Ralph utanç içinde boğazını temizlemek istercesine öksürdü. “Uh, bu arkadaşım James Potter. Ve bu da Zane. Soy ismini unuttum, kusura bakmayın.” Son cümlesini yerinden kalkmış kızın elini sıkmaya yeltenen Zane’e söylemişti.

“Walker. Zane Walker. Sizinle tanıştığımıza içtenlikle memnun oldum Ms....”

Kızın gülümsemesi hala Ralph’a bakarak biraz genişledi.

“Oh!” dedi Ralph biraz zıplayarak. “bu Tabitha Corsica. Slytherin’de altıncı yılı. Slytherin Quidditch Takımının kaptanı. Ve tartışma takımının. Ve süper bir süpürgesi var.” Kız hakkında söylediği her şeyi tamamlamış olmanın yorgunluğuyla yerine oturdu.

Tabitha sonunda Zane’in ona uzanmış elini kabul etti, tuttu ve yavaşça bıraktı. “Sizlerle tanıştığımıza çok memnun oldum. Mr. Potter ya da sena James diye hitap edebilir miyim?” dedi ona dönerek. Kızın sesi sanki kadife gibiydi ve tınısı James’in sesinden daha düşüktü. James kızın kendisine soru sorduğunu fark etti, ve cevap vermeye koyuldu.

“evet. Kesinlikle. James.”

“eğer sende beni Tabitha diye çağırırsan daha memnun olurum,” dedi tanışmışlığın verdiği daha memnun bir gülümsemeyle. Slytherin binası adına sana şunu söylemek isterim; bizim aramızda bizlerle birlikte olmaktan çok mutluyuz ve bunun her koşulda devam etmesini diliyoruz.” ‘önyargılar ait olması gereken yerde yani geçmişte kaldı’ demek istercesine bir bakış fırlatarak konuşmasını tamamladı. Yanında duran diğer iki Slytherin’e doğru yöneldi.

“belki hiçbir şeyimiz yok ama evet yüksek saygılarımız ile sana ve babana karşı olan bir müteşekkiriyet sahibiyiz. Sizinle arkadaş olmayı umut ediyoruz.”

Bu defa Tabitha’nın sağında duran oğlan doğrudan James’e gülümseyerek devam etmişti. Solundaki kız tamamen ifadesiz bir suratla masada onların arasında kalan bir lekeye bakıyordu.

“ke-kesinlikle. Arkadaşlar. Elbette,” diye kekeleydi James. Salondaki kısa süren sessizlik sanki çok büyük bir yük gibiydi. Bu onun sesini yutmasına neden olmuştu.

Tabitha’nın gülümsemesi şimdi daha sıcaktı. Yeşil gözleri ışıldadı. “sizde aynı fikirde olmanıza sevindim. Şimdi sizi kahvaltınızı bitirmeniz için bırakmak durumundayız. Tom? Philia?”

Üçü birden dönerek yollarına devam ettiler.

“tam olarak ne için onlarla aynı fikirdeydin acaba?” diye sordu Ralph Slytherinlerin gitmelerini bekleyerek.

“bence James az önce ya mükemmel bir arkadaş ya da kanlı bir düşman edindi.” Dedi Zane köşeden dönen Tabitha’nın cüppesini gözleriyle takip ederek. “hangisinin üzerinde durmamız gerektiğinden emin değilim.

James çok hızlı bir şekilde düşünüyordu. her şey annesi ve babasının zamanından bu yana çok değişmişti. Ama yine de bu değişimin iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

Üçü sabahın kalan kısmını okul arazisini keşfederek geçirdiler. James ve Zane karanlıkta görüldüğünden çok daha farklı görünen Quidditch sahasını gezdiler. Zane bir grup üst sınıf öğrencinin kendi aralarında yaptıkları Quidditch maçını gördüğünde ağzı açık kaldı. Oyuncular birbirlerine oyun hakkında yapması gerekenleri anlatıyorlardı.

“Zalim!” diye bağırdı Zane bir oyuncunun karşısındaki oyuncuyu Bludgerla vurup neredeyse süpürgesinden düşmesine neden olduğunu görünce. “sanırım bir rugby maçındayım.

Hagrid’in sıkıca kapanmış kapısı ve duman çıkmayan bacası ile boş ve karanlık görünen kulübesinin önünden geçtiler. Kısa bir süre sonra kendilerini Yasak Orman’a götüren Ted Lupin ve Noah Metzker’in yanına gittiler. Kocaman ve antika görümlü şamarcı söğüdün yakınından geçtiler. Ted Ralph’ın ağaca yaklaştığını görünce onu durdurdu.

“uzaklaşma dostum.” Dedi. “şunu izle.”

Ted arkasında süründüğü çantasının ağzını açtı. İçinden dört bacakları kanatları ve gagaları olan bir hayvan çıktı. Rengarenk bir kağıt parçası ile sarılmıştı.

“bu bir kukla!” diye cırladı Zane. “şey gibi. Şey... sphinxoraptor!”

“bu bir hipogrif,” dedi James gülerek.

“bu ismi daha çok sevdim.” Dedi Ralph.

“ben de!” diye ekledi Noah.

“sessiz olun!” dedi Ted elini kaldırarak.

Kuklayı diğer elinde tutarak havaya kaldırdı ve yapabildiği kadar sert bir şekilde söğüdün sarkan dallarından birine fırlattı. Kukla yaprakların arasında kayboldu ve bir süre sonra hiçbir şey olmadı. Ve sonra birden bira ağacın dalları birbirine çarpmaya başladı. Sanki üstlerine bir şey çöküyormuş gibi kıvrılmaya başladılar. Birdenbire ağaç kısa süren bir devinimle patladı. Dalları vahşice tokatlayarak inleyerek ve gıcırdayarak sağa sola çarpmaya başladı. Sınırlı bir bölgede oluşan rüzgar fırtınası gibi sesler çıkarmaya başladı. Birkaç dakika donra kukla ağacın dalları arasında görülebiliyordu. Ağaç onu öfkeli bir şekilde kamçılıyarak sarıyordu. Kukla sanki bir öğütme robotunun içine düşmüş gibiydi. Büyücü şekeri sanki tetiğe basılmış gibi patladı ve rengarenk kağıtlar ortaya çıktı. Konfeti ve şekerler ağacın üzerine bir baharat misali dökülerek açık alana yayıldı. Ağaç gerçekten öfkeli bir şekilde renkli kağıt parçaları ve şekerleri dövmeye kalktı ama birden vazgeçti. Eski haline geri döndü.

Ted ve Noah gürültülü bir şekilde gülmeye başladılar. “Sphinxoraptor’nin ölümüne tanıklık edin!” diye müjdeledi Noah. James Şamarcı Söğüt’ü duymuştu ama yine de onun bu sertliğinden ve Gryffindorların bu duruma kayıtsızlığından etkilenmişti. Zane ve Ralph ağızları açık bir şekilde hala bakıyorlardı. Ralph bakmadan saçında duran Bertie Bott’un Binbir Çeşit Şekerlemeleri’nden birini ağzına attı. Bir süre çiğnedikten sonra James’e baktı ve “tadı taco* gibi. Mükemmel!”

James kısa bir süre sonra gruptan ayrıldı ve Gryffindor ortak salonuna giden merdivenlere doğru yolunun tuttu.

“şifre” dedi Şişman Kadın James yaklaşıncı.

“*Genisolaris*,” diye cevap verdi değişmediğini umarak.

“geçebilirsin” dedi Şişman Kadın portre deliğini açarak.

Ortak salon boştu ve şömine içeriği ısıtmıyordu. Yatakhaneye çıktı ve yatağına yöneldi. Oda gün ortasında boş olmasına rağmen kendini evinde olmanın sıcaklığını yaşamış gibi hissediyordu. Yataklar düzeltilmişti. James’in kahverengi baykuşu Nobby kafasını kanatlarının altına almış kafesinde uyuyordu. Yatağının üzerine oturdu, bir demet parşömen kağıdı ile kuş tüyü aldı ve yatağın üzerine mürekkep dökmemeye dikkat ederek yazmaya başladı.

Sevgili Annecim ve Babacım;

Dün gece hiçbir problem olmadan okula vardık. Yeni arkadaşlarla tanıştım. Ralph hiç beklememe rağmen Slytherin oldu. Zane bir Rawenclaw ve en az George amcam kadar çılgın. İki de Muggle doğumlular bu nedenle dersler başlamamasına rağmen onlardan çok şey öğreniyorum. Onların sayelerinde Muggle Bilimleri dersi çerez gibi gelecek. Ted bize Şamarcı Söğüdü gösterdi ama biz fazla yaklaşmadık, anne. Yeni öğretmenler var. Dün Neville’yi gördüm ama ona selamınızı iletme fırsatım olmadı. Oh, ve bugün birkaç saat içinde Amerikan büyücüler delegasyonu okula gelecekler. Zane Amerikalı olduğu için ilginç olacak gibi görünüyor. Uzun hikaye. Daha sonra devam ederim.

Oğlunuz,

James

NOT: Ben Gryffindor’dayım.

James mektubu katlayıp mühürlediğinde gururla gülümsedi. Hangi binada olduğunu annesi ve babasına(ve onlardan bekledikleri şeyi duyacak olan herkese) nasıl anlatacağı üzerinde düşünmüş ve sadece bir değinerek anlatmayı seçmişti. Böylece ne çok alçak gönüllü ne de çok havalı görünüyordu.

“hey, Nobby” diye fısıldadı James. Kuş kafasını yarı yarıya kaldırdı ve turuncu gözlerinden birini açtı. “ birilerine ulaştırman için bir mesajım var. Eve doğru güzel bir uçuşa ne dersin?”

Nobby gerindi, tüylerini kabarttı ve bir süre kendi boyutunun iki katı kadar daha büyük görüldükten sonra ayaklarının üzerinde yükseldi. James Nobby'nin kafesini açtı ve mektubu bağladı. Baykuş kendini kafesten dışarı attı pencereden dışarı süzüldü ve gün ışığında kendini havaya bıraktı. James Nobby dağların mavi zirvelerinde küçük bir benek halini alana kadar sevinçle izledi. Hafif bir ıslıkla koşarak merdivenlerden aşağı indi.

Büyük Salon'da Gryffindor masasında öğle yemeğini yedi ve sonra avluda birikmiş kalabalığın arasında Zane ve Ralph ile bir araya geldi. Bir grup öğrenci orkestra oluşturarak Amerikan delegasyonunu karşılamak için Amerika milli marşını çalmaktaydılar. Enstrümanların ayarlarını yaparlarken çıkan ses sağır ediciydi. Zane *Yıldız-Bezeli Sancak** ın gayda ve akordeon ile çalındığını ilk kez duyduğunu söyledi. Öğrenciler etrafta dolanıp yavaş yavaş avluyu dolduruyorlardı. Sonunda Profesör Longbottom ve James'in henüz kim olduğunu bilmediği bir öğretmen kalabalığın arasında belirdi ve öğrencileri duvarlara doğru düzenli bir şekilde yerleştirerek ilerlediler. Zane, Ralph ve James kendilerini ön kapının yanında Amerikalıların gelişini beklerken buldular. James Üçbüyücü Turnuvasının olduğu zamanda annesinin ve babasının ona Beauxbatons ve Durmstrang enstitülerinin gelişleri hakkında anlattıklarını hatırladı: biri kocaman atlarıyla uçan faytonlar diğeri ise bir Galleon şeklinde bir denizaltı. James Amerikalıların yolculuk için hangi sistemi seçeceklerini düşünmekten kendini alamadı.

Toplanmış kalabalık izledi ve bekledi, sesler kesilmişti. Öğrenci orkestrası enstrümanlarını hazır bir şekilde tutmuş önlerine koyulmuş kürsüde puslu güneş ışığı suratlarına vururken herkes gibi bekliyorlardı. Okul müdiresi McGonagall ve okulun tüm eğitici grubu Giriş Salonuna doğru giden kemer altında gökyüzüne bakıyorlardı.

Sonunda birisi işaret verdi ve sesler başladı. Bütün gözler çevrildi. James dağ zirvelerinin arasına gözlerini kıskarak baktı. Bir nokta yaklaştıkça büyümeye başladı. İzledikçe öndekini takip eden iki tane daha belirdi. Yaklaşan objelerden sesler avluyu doldurmaya başladı. James kafası karışmış Zane'e bir bakış fırlattı. Sesler ilk başta zayıftı fakat vızıltılar ve homurtularla çabuk bir şekilde artıyordu. Objeler çok hızlı olmalıydılar çünkü kaymaya başlar başlamaz avluda şekil aldılar. Sesler bir böceğin saçaklara takılıp kanatlarını durdurması gibi hafifçe vızıldayarak azaldı. James avlunun çimenli kısmına inen objeleri izledi.

“harika!” dedi Zane onların gelişiyile “arabayla geldiler!”

James dedesinin babası ve amcası Ron tarafından bir defasında Hogwarts'a uçurulan sonra Yasak Ormanda kaybolan ve bir daha hiç görülmeyen büyülü arabası Ford Angliayi hatırladı. Bunlar onun gibi değildi yine de. Farklarından biri James'in Ford Anglianın fotoğraflarından gördüğü gibi değilde daha parlak, lekesiz ve avluya süzüldüğünde etrafa ışık saçmasıydı. Diğer bir farklılık ise Hogwarts'ın beğenisini kazanan her bir tekerleğin üzerindeki kanatlardı. Gerçekten dev bir böceğin kanatları gibi yüksek sesle vızıldıyorlar ve bir vantilatör gibi gün ışığını bulandırıyorlardı.

“bu bir Dodge Hornet!” diye işaret etti Zane alana inen ilk arabayı işaret ederek. Arkasından gelenlere yol gösterircesine önce ön tekerlekleri yere temas etti. Araba vahşi bir sarı tonundaydı ve arınkiler gibi olan kanatlarıyla iki kapısı vardı. İkincisi arabalar hakkında uzmanmış gibi görünen Zane'e göre Stutz Dragonfly'dı. Şişe yeşili renginde penceresinde yukarı aşağı hareket edebilen parmaklıklarıyla basık ve uzundu. Yine kanatları da James'in içinde hissedebileceği gibi vızıldamasını azaltıyordu.

Sonunda Zane'in ne olduğunu söylemesine gerek duymadığı üçüncü iniş yaptı. Elbette James bunun bir Volkswagen Beetle olduğunu biliyordu. Arabanın soğan gibi olan arkası inişe geçtiğinde sallandı, ve yine arkasında duran iki kanadıyla gerçek bir kınkanatlı böceği andırıyordu. Tekerlekler sanki iniş takımları gibi sahaya yerleşti, kanatları vızıldayarak durdu ve zarifçe katlanarak gözden kayboldu. Hogwarts orkestranın marşı çalmaya başladığıyla aynı anda büyük bir sevinçle cıvıdamaya başladı. James'in arkasından alaycı bir ses yükseldi. "Amerikanlar ve onların araçları."

Zane kıza doğru döndü. "sonuncusu Alman arabasıydı. Bunu bilmen gerektiğini düşünmüştüm." Kıza doğru sırttı ve tekrar önüne dönerek eğlencesine devam etti.

Orkestra marşı bitirdiğinde Amerikan delegasyonu arabaların kapısını açmış ve dışarı çıkmaya başlamışlardı. Her bir arabadan aynı şekilde giyinmiş üç yetişkin büyücü indi. Gri-yeşil renk pelerin, beyaz yüksek yakalarının üzerine giydikleri bir yelek ile parlak ayakkabıları ve beyaz çoraplarıyla bütünleşen gri pantolonları vardı. Kalabalığı gözden geçiriyormuşçasına yarım dakika kadar beklediler. Avlunun güvenlik önlemlerinden memnun olmuşçasına arabalarının başında muhafız gibi duruyorlardı. James yakında duran Beetle'in açık kapısından baktığında içinin dışarıdan görüldüğü gibi küçük olmamasına şaşırmadı. Figürler içeride harekete geçti ve dışarıya çıkmaya hazırlandıklarını anlatmak ister gibi manzarayı kapattılar.

Yine de defalarca kez büyücü çadırlarında kalmış ve onların içindeki alanın ne kadar esnek olduğunu bilen James için bu araba çok daha büyük görüldüğünden midir bilinmez şaşırtıcı olmuştu. Bordo pelerinli yolcuların her biri tekerin yanında durarak kartlarını gösteriyor ve sayısız bavulun onlarla beraber dışarı çıkmasını sağlıyorlardı. Genç büyücü ve cadılar şaşırtıcı bir şekilde günlük cüppeler, kot pantolonlar giymişler ve genel olarak güneş gözlüğü takıyorlardı. Avluyu doldurmaya başladılar. Amerikan Büyü İdaresinin birer üyesiymiş gibi remi giyinmiş olan yetişkinlerin gri pelerinlerini takip etmeye başladılar. Müdire ve öğretmenlerin bulunduğu yere doğru yöneldiler ve ilerlemeye başladılar. Arabalardan en son inenler kıyafetleri ve yaşlarıyla yönetim kadrosunda ya da öğrenci olmadıklarını belli eden yetişkinlerdi. James onların Alma Aleron büyücülük okulunun öğretmenleri olduğunu düşündü. Her arabadan bir tanesi indi. En yakındaki araba Beetle'dan inen uzun gri saçlı fıçı gibi şişman ve memnun ifadeli bir adamdı. Kare çerçeveli gözlük giyiyor ve Hogwartslılara gülümseyip selam veriyordu. Adam hakkında bir şeyler James'in hafızasında bir yerlerde belirliyordu ama James bunu bir yere oturtamadı. James ikinci profesörü görmek için kafasını çevirdi ve onu Stutz Dragonfly'dan inerken gördü. Hiç gülümsemeyen yeşilimsi ve uzun suratıyla uzun boylu bir adamdı. Kalabalığı tararken kaşları altında bir kurt gibi sürekli hareket halindeydi. Elinde deri bir çanta tutan yeni bir tanesi onun yanında belirdi. Etrafına bakmadan sadece elindeki çantaya sıkı sıkı sarılarak protokolün olduğu kürsüye doğru ilerledi.

"yeni yılımı bütün sınıfları bu adam hakkında uyararak geçireceğim." Dedi Zane cesurca. Ralph ve James şaşırdılar.

James Dodge Hornet'ten inen üçüncü profesörü gördü. Kadın kalabalıktaki bütün herkesi incelemiş gibi bir edayla kafasını çevirdi. James soluk soluğa kaldı ve hiç düşünmeden kadın ona dik dik baktığı sırada kendini Ralph'ın arkasına attı ve eğildi. Dikkatli bir şekilde Ralph'ın omzunun üzerinden etrafı taradı.

"ne yapıyorsun?" dedi Ralph James'i görmeye çalışarak. Kadın ona bakmıyordu elbette. Kadının suratındaki ifade dikkate alınacak olursa aslında hiçbir şeyi aramıyor ya da irdelemiyordu. Oradaki uzun kadın. Eşarbi başından kaymış olan. Öteki gece onu gölde gördüm!"

Zane parmakları ucunda yükseldi. “şu Çingene mumyası gibi olan mı?”

“evet” dedi James birdenbire kendini aptal gibi hissederek. Eşarlı kadın onun hatırladığından daha yaşlıydı. Gözleri kasvetli bir yeşil, karanlık suratı sıska ve çizgiliydi. Görevli tahta bastonu kadına doğru uzattı ve o kafasını sallayarak bastonu aldı. Bastonunu tıkırdatarak kalabalığa doğru ilerlemeye başladı.

“bana biraz meşhur yarasalar misali körmüş gibi geldi.” Dedi Zane şüpheyle. “belki de gölde gördüğün bunun yerine bir Amerikan timsahıdır. Ayırt etmesi oldukça güç.”

“hey millet, diğer öğretmenin kim olduğunu biliyor musunuz?” diye araya Ralph birden şişman kare gözlüklü adamı işaret ederek. “O...! O...! O beş... hayır! Bekleyin, elli...!” diye anlaşılmayan sözler söyledi.

Zane kaşlarını çatarak oraya baktı “şu John Lennon gözlükleri takmış ve kabarık yakası olan mı?”

“evet!” dedi Ralph heyecanla sanki adamın ismini aklından çıkartmak istercesine Zane’e doğru bir baş hareketi yaparak. “O... oh, neydi adı! Şu parada olan!

“senin bunu söylemen ne kadar şaşırtıcı Ralph” dedi Zane Ralph’ın sırtına bir şaplak indirerek.

Kısa süre sonra Profesör McGonagall asasıyla boğazına dokundu, gittikçe artan ve avluda yankılanan sesiyle konuşmaya başladı. “sevgili öğrenciler, öğretmen kadrosu ve Hogwarts’ın tüm personel kadrosu, lütfen Alma Aleron ve Amerikan Büyüsel Yönetim İdaresinin temsilcilerine hep beraber gelmeleri için memnuniyetinizi gösterin.”

Bir başka alkış patlaması daha avluyu doldurdu. Öğrenci orkestrasından birisi bunu bir başlangıç olarak algılamış olmalı ki Amerikan milli marşını tekrar çalmaya başladı. Profesör Flitckwick’in işaretinden önce üç ya da dört tanesi ona yetişmeye çalışarak çalmaya başladılar.

“saygılı konuklar,” diye devam etti müdire kalabalığa yeni gelenlere dönerek. “bize katıldığınız için teşekkürler. Amerikan gelen dostlarımızla karşılıklı etkileşimlerimiz ve kültürel kaynaşmamızın başlayacağı günü sabırsızlıkla beklemekteydik. Ve şimdi, Alma Aleron’un temsilcileri bir adım öne çıkarlarsa sizleri yeni öğrencilerinize tanıtabiliriz.

James uzun ve çelik suratlı olanın lider olabileceğini düşündü fakat öyle değildi. Şişman ve kare gözlüklü olan kürsüye doğru ilerledi ve müdireye centilmence reverans yaptı. Kalabalığa doğru döndü ve asasını kullanmadan sanki halka konuşmak her zaman yaptığı bir şeymiş gibi ustalıkla söze başladı.

“Hogwarts’ın değerli öğrencileri, öğretim kadrosu ve tüm personeli, bu kadar sıcak bir karşılama için çok teşekkürler. Beklediğimizden daha az olmamasına rağmen çok daha ihtişamlı bir karşılama olduğunu söyleyebilirim.” Kalabalığa doğru gülümsedi ve göz kırptı. “bu sene okulunuzda bulunmaktan çok mutluyum ve sizi temin edebilirim ki öğreniminiz iki yöntemle de devam edecek. Size şimdi burada güneş ışığının altında Amerikan ve Avrupa büyü dünyasının benzerliklerini ve farklılıklarını anlatmaya kalkarsam elbette bu sonu olmayan bir tartışmaya girmek anlamına gelir...” tekrar gülümsedi ve söylediklerinin altındaki espriyi hissettirdi. “ama kendi delegasyonumuzun öğrencilerinin burada eğitim görmek için ne kadar hevesli ve aceleci iseler Hogwarts öğrencilerinin de bir o kadar istekli olduğuna sizi temin edebilirim sanırım. Ve şimdi size kimlerin hangi derslerde yardımcı olacağını ayrıca dersleri nasıl bir yöntemle işleyeceğinizi bilmeniz için öğretmenlerimizi tanıtmak durumundayım.”

“ben bu adamı sevdim.” Dedi Ted James’in arkasında bir yerlerden.

“ve evet” diye seslendi şişman büyücü. “Teknomansi ve Uygulamalı Büyü dersi Profesörü Mr. Theodore Hirshall Jackson takdim ediyorum. Kendisi ayrıca Salem-Dirgus Serbest Askeri Teşkilatında üç yıldızlı bir generaldir, bu yüzden eğer ona hitap edecek olursanız mümkün olduğu zamanlarda ‘sör’ diye çağırmanızı öneririm.”

Profesör Jackson’ın suratında granit gibi ne olduğunu anlayamayacağımız bir ifade vardı, sanki iş arkadaşının şakasına gülmek için çok fazla tecrübe sahibi gibiydi. Hafifçe bir reverans yaptı ve kalabalığın üzerinde bir yerlere manasızca bakınmaya başladı.

“onun yanında,” şişman profesör kollarını kaldırarak devam etti “Kehanet, Üst Düzey Büyüler ve Parapsikoloji Profesörü Desdemona Delacroix. Ayrıca kendisi çok güzel bamyahnisini yapar yine de ancak bunu hayal edebilirsiniz ve eğer tadına bakmanıza izin verirse çok şanslısınız demektir. Saçında eşarp olan kadın konuşmacıya doğru gülümsedi ve gülümsemek onu iskelet suratlı bir yaşlı büyücüden çok yaramaz bir büyükanne gibi gösterdi. Önüne döndü ve gözleri kalabalığın üzerinde avare avare tekrar dolaşmaya başladı. James gölde kendisine dik dik bakmış olmasına rağmen onun kör olabileceğini nasıl düşündüğüne anlam veremedi. Daha şimdi vardı buraya diye sebep buldu kendine. Buraya dün gece varmış olamazdı.

“ve son olarak,” diye devam etti şişman profesör “son profesör olarak kendimi tanıtmama izin verin. Yeni Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeniniz, Alma Aleron tartışma takımının başı ve gayri resmi olarak büyü satrancı turnuvasından görev almada istekli olan Benjamin Amadeus Franklin karşınızda durmaktadır.” Reverans yaptığında gri saçları da onunla beraber omuzlarından döküldü.

“işte benim düşündüğüm kişi!” diye fısıldadı Ralph. “senin paranın üzerinde vardı.” Dedi Zane’i dirseğiyle dürterek.

Dakikalar sonra James Zane ve Ralph Rawenclaw ortak salonuna doğru gidiyorlardı.

“Benjamin Franklin?” diye tekrar etti Zane inanamaz gibi. “bu gerçek Benjamin Franklin olamaz. O...” bir süre düşündü. “onun kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama çok yaşlı olmalı. Çok yaşlı. McGonagall’dan daha yaşlı. Herkesten.”

Ralph kendine engel olmaya çalışarak hırıldadı “size söylüyorum bu büyücüler –biz büyücüler- uzun süre hayatta kalabiliyoruz. Böyle düşündüğünüz zaman bu çok şaşırtıcı değil. Benjamin Franklin Muggle tarih kitaplarında okuduğunda büyücü olarak görünüyor. Demek istediğim bu adam uçurtma ipinin üzerindeki bir anahtarla aydınlığı yakalamış.”

James düşünceliydi. “Yengem Hermione bana birinci sınıftayken tanıdıkları bir büyücüden bahsetmişti. Nicholas Flanel ya da başka bir şeyler. Kendisini sonsuza kadar yaşatacak bir taş yapmış ya da buna yakın bir taş. Sonra bu taş yanlış ellere düşmeye başlayınca taşı yok etmiş ve herkes gibi hayata veda etmiş. Yine de Flanel’in taşı olmadan büyücü ve cadıların normalden çok daha uzun yaşayabilmesi için yöntemleri olmalı.”

“belki de yüz doların üzerinde imzasını taşıması gerekiyordur.” Dedi Ralph Zane’e dönerek. “benim yüz dolarım yok. Son dolarımı şu cin kapıcıya verdim. O da zaten sahip olduğum tek şeydi.”

“o kapıcı değil!” dedi James Zane’i ikna etmeye çalışarak.

“iyi, kapıyı bizim için açtı ama değil mi?” dedi Zane uysal bir şekilde.

“Ralph onu kapıyı açmaya çalışırken devirdi. Bizim için açmaya çalışmıyordu.”

“her neyse, sonuçta param kalmadı. Hizmetin kötüye gitmemesini umut ediyorum.”

Zane Rawenclaw ortak salonunun kapısının önünde durdu. Kartal şeklindeki kapı kilidi ürkütücü, yüksek bir sesle konuştu. “şapkanın büyücülükte usta olmadaki önemi nedir?”

“ah, shh, daha kolay olmalıydı” diye şikayet etti Zane.

“bunun içeri girmemiz için yeterli olacağından emin misin?” dedi Ralph ayaklarını dolayarak. “kendin binandan başka bir binanın ortak salonuna giriş için kurallar neler?”

“benim bildiğim hiç kural yok,” dedi James. “insanlar bunu genelde yapmazlar.” Bu Ralph’ı ikna etmiş gibi görünmüyordu. Düşünceli düşünceli koridoru süzdü.

“Şapka... Şapka...,” diye mırıldandı Zane ayakkabılarına bakarak. “şapka, şapka, şapka. Şapkadan çıkan tavşan. Şapkadan bir şeyler çıkartırsın. Bu mecazlı bir söz ya da başka bir şey olmalı. Başına şapka takarsın... beynin kafanın içindedir, şapkanın altındadır. Ummm...”

Parmaklarını şaklattı ve kartal kapı tutucusuna baktı. “Kafana koymadığın hiçbir şeyi şapkadan çıkartamazsın.”

“üstünkörü ama yeterli bir cevap.” Dedi kapı tutucusu. Kapı tıkladı ve içeri doğru açıldı.

“wow!” dedi James ortak salona doğru Zane’i takip ederek. “senin ailen Muggle’dı değil mi?”

“eh, dediğim gibi babam filmler yapar ve annem onu atlatarak yaptığım şeylere karşı D.D.A* yeteneğine sahiptir. Bu yüzden büyü dünyasına hazırlıklı olduğumu söyleyebilirim.” Dedi Zane lakayt bir tavırla. “ve burası Rawenclaw ortak salonu. Ne elektrikli ışık ne de kola makinesi var. Bunlara karşılık süper bir heykelimiz ve konuşan bir şöminemiz var. Babamı dün gece orada gördüm. Bana sorarsanız bu tür şeylere alışmaya çalışıyor.

Zane onları Rawenclaw odalarında tur yaptırdı ve daha önce fark etmediği detayları da bu sayede fark etmiş oldu. Zane ve Ralph James’e Gin rummy** oynamayı öğretmeyi denedilerse de James Papaz, Kız ve Bacak kartlarının birbiri ile mücadelesiyle pek de ilgilenmiş görünmüyordu. Sıkıldıkları zaman Ralph onları karanlık ve meşalelerle aydınlatılmış zindanlarda labirent gibi yollardan geçilerek gidilen Slytherin ortak salonuna götürdü. Koridorun sonundaki duvarın tümünü kaplayan büyük bir kapının önünde durdular. Kapının ortasında ağzı açık ve meydan okurcasına dilini dışarı çıkarmış kıvrımlı sarı bir yılan heykeli vardı.

*D.D.A: duyar-dışı algılama, parapsikologların telepati, durugörü, prekognisyon gibi beş duyunun ötesindeki her türlü paranormal algılamaları belirtmek üzere kullandıkları bir terim olup, Türkçede DDA veya DDİ(duyar-dışı idrak) kısaltmasıyla, İngilizcede ise ESP (extra-sensory perception) kısaltmasıyla ifade edilir.

**Gin rummy: iskambil kağıtlarıyla oynanılan bir tür oyun.

“oh, evet,” diye mırıldandı Ralph. Kolunu salladı ve sağ elinde yeni bir yüzük belirdi. Yüzük zümrüt yeşili bir göz bebeği şeklindeydi. Ralph yüzüğü yılanın bir gözünün içindeki oyuğa bastırdı ve yılanın diğer gözü yeşil bir renk alarak can buldu.

“kim içeri girmek istiyor?” dedi yılan sessiz fakat insanın içine işleyen bir sesle.

“ben. Mr. Deedle, birinci sınıf Slytherin.”

Yeşil göz bir süre James ve Zane üzerinde gezindi. “peki ya bunlar?”

“arkadaşlarım. Uh, onlara kefil olabilirim.”

Göz bir süre Zane ve James’i ölçüp biçti ve sonra kapandı. Şangırtılar, çatırtılar ve açılma sesleri seri geldi kapının içinden. Ağır ağır açıldı.

Slytherin odaları gölden gotik sanatıyla oyulmuş duvarlarla ayrılıyordu. Güneşten göle yansıyan ışık doğruca mahzenlerden içeri süzülüyor ve Salazar Slytherin'in ve torunlarının portrelerine çarpıyordu. Ralph onları ortada görünce biraz tedirgin oldu. Çok az sayıda öğrenci ortak salondaydı ve koltuklara tembelce yerleşmişlerdi. James ve Zane gözleriyle esrarlı bir şekilde gülümseyerek takip ediyorlardı. Fakat bu kötü niyetli bir gülümseme değildi. Ralph mırıldayarak selamladı.

Slytherin uyku salonu zengin ve zevkli bir korsan gemi kaptanının uyuyabileceği türden bir yermiş gibi geldi James'e.

Oda basık tavanında duran heykellerin başıyla aydınlatılmış fenerler ve çöküntü gibi olan tabanıyla geniş kabul edilebilirdi. Büyük yataklar dikdörtgen şeklindeydi ve bu dikdörtgenin her bir köşesinde direkler vardı. Slytherin binasındaki her yatağın sonunda yukarıdan asılmış perdeler vardı. Üç tane çocuk Ralph'ın düzeltilmiş yatağında oturuyorlardı.

“buradakiler biraz çetin cevizlerdir.” Diye doğruladı Ralph diğer yatakların sahibi olan üç çocuğu işaret ederek. “doğruyu söylemek gerekirse burada biraz rahat edemiyorum. Rawenclaw odaları daha güzel.”

“bilmiyorum,” dedi Zane etrafa hayran hayran bakarak “döşeme konusunda çok yetenekli olmalı. Duvarlarda duran onca hayvan başına rağmen. Bu bir ejderha mı?”

“evet” dedi Ralph zorlanarak. “onlar bunları kendi evlerinden getiriyorlar. Aileleri genelde ejderha avına gidiyorlarmış.”

James kaşlarını çattı “ejderha avının yasak olduğunu sanıyordum.”

“evet” dedi Ralph haşince. “onlar böyleler. Onlar herhangi bir şey vurabilecekleri avlara gidiyorlar. Orada bir unikorn iskeleti var. Onlar gerçek boynuz değil diyorlar ama bak üzerinde hala boynuzları duruyor. Gerçek boynuzları duvara asmaktan daha önemli şeyler için kullanıyorlar. Arkanda Tom'un yatağının orda gördüğün şey bir ev cininin kafası! Öldürdükleri zaman duvarlara koyuyorlar! Zaman zaman bana baktığına yemin edebilirim!” titredi ve birden sanki çok fazla şey anlattığına karar vermiş gibi göründü. James ve Zane'in arkasından dudaklarını büzdü.

“evet, biraz tüyler ürpertici” dedi James daha önce yaşadığını bildiği Slytherin aileleri hakkında bir şeyler söylememesi gerektiğini düşünerek. “yine de, bunu sadece gösteriş için yapıyorlar.”

“bu da ne?” Zane birden bire yatağın üzerine atıldı. “bu bir GameDeck* mi? Evet o! Oyun oynamak için ya da her şey için internet bağlantın var öyle mi?” Ralph'ın yatağının ucundaki sırt çantasını karıştırdı ve daha önce oynadıkları oyun kağıtlarını büyüklüğünde siyah bir kutu çıkardı. Önünde ince bir ekranı ve insanı hayrete düşürecek kadar düzenle dizilmiş tuşları vardı. “hangi oyunlar var bunda? *Armageddon*'un üçüncü seviyesinde misin?”

“no!” Ralph tedirgin oldu ve Zane'in elindeki makineyi aldı. “ve bunu kimsenin görmesine izin verme! Bu tür şeyleri görünce çıldırıyorlar.”

Zane şüpheyle baktı. “ne? Neden?”

*GameDeck: içinde oyunlar bulunan ve bu oyunlarda kazanılan skorların internet aracılığıyla paylaşılacağı, online olarak(içindeki modem sayesinde) başkalarıyla da karşılıklı olarak oyun oynanabilecek tetris gibi bir alet.

“nereden bilebilirim? Büyücüler ve elektronik eşyalar arasında nasıl bir ilişki olduğunu nasıl anlayabilirim?” Ralph bu soruyu kaşlarını çatmış düşünen James'e yöneltmişti.

“bilmiyorum. Genelde buna ihtiyacımız olmaz. Telefonlar ve bilgisayarlar gibi elektronik eşyalar Muggle'lara ait şeylerdir. İhtiyacımız olan her şeyi büyüyle hallediyoruz, yani hemen hemen.”

Ralph kafasını sallıyordu. “onların sorunu böyle bir şey değil. Yani bunu getirmem onlar için okula iğrendirici bir şey getirmemden farksız. Bana eğer bir Slytherin olmak niyetindeysem bu tür yanlış büyü ve araçları bırakmam gerektiğini söylediler.”

“yanlış büyü?” diye sordu Zane James'e bakarak.

“evet” diye onayladı. “bazı büyücü ailelerin Muggle eşyaları ve elektronik aletleri hakkındaki düşüncesi. Onlar bu tür şeylerin gerçek büyücülerini ayırt etmeyi sağladığını söylerler. Bu tür bir Muggle eşyasını kullanan büyücünün geçmişlerine, onlara bırakılan mirasa ihanet olduğunu düşünürler.”

“evet, bana anlattıklarıyla uyuyor.” Ralph onayladı. “bu konuda biraz bağınazlar. Bütün Muggle eşyalarımı sakladım. Bir daha ki görüşmemizde hepsini babama vereceğim.”

Zane hafif bir ıslık çaldı. “bugün alana inen demir külçelerini sizin şu Ortodoks büyücülerin hoş karşılayacağını hiç sanmıyorum o zaman. Hiçbir şey Dodge Hornet'ten daha çok makine olamaz.”

James bunun hakkında düşündü. “evet, belki hoşlarına gitmemiş olabilir ama elektronik aletler ile makilerin bahsettiğin şeyden farkları var. Onlar arabaların dişli çarklar ve pistonlardan ibaret olduğunu düşünüyorlar. Çok gelişmiş bir yapısı olmadığı için bunun içinde yanlış büyü diye adlandırdıkları şey yok. Gerçekten nefret ettikleri şeylerse bilgisayarlar ve diğer Muggle eşyaları.”

“bir şey söyleyeceğim.” Ralph GameDeck'i baktı ve geri çantasının içine koydu. “hadi buradan gidelim. Akşam yemeği yaklaşıyor ve ben acıktım.”

“tok olduğun bir zaman var mı senin Ralph?” dedi Zane yataktan kalktıklarında.

“iri yapılıyım.” Dedi her zaman yaptığı gibi. “bu hormonal bir problem. O yüzden kes sesini.”

“sadece sordum” dedi Zane ellerini kaldırarak. “açıkçası çöp bidonu büyüklüğünde bir arkadaşım olduğu için şanslıyım.”

Akşam yemeğinde üçü de Gryffindor masasında oturdular. James Ted gelip Zane'in sırtına bir şaplak indirene kadar biraz tedirgindi. “bizim küçük Rawenclaw şeytanımız. En iyi ikinci evde hayat nasıl gidiyor?” bundan sonra James Zane ve Ralph'ın başka masalarda oturan tek öğrenciler olmadığını far etti.

Yemekten sonra ertesi günün ders programlarını kontrol ettiler. Zane Teknomansi dersinde James'le birlikte olacak ve sonra Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinde Ralph ve James bir araya geleceklerdi. Hep beraber kütüphaneye gittiler ve orayı keşfetmeye başladılar. Fakat kütüphane görevlisi onları Kısıtlı Bölüm'e yaklaşmamaları konusunda uyardı.

“sizi yarın Profesör Betonduvar iler görmek isterim.” Dedi insanlar için takma isimler kullanmayı hobi edinmiş olan Zane Rawenclaw ortak salonuna giderken.

Kendi odasına girdiğinde James Ted'i Petra'yı kanepeden atmaya çalışmakla meşgulken gördü. Sabrina ve Damien yandaki masada aralarında duran kâğıtlar hakkında tartışıyorlardı.

“okul için hazır mısın junior Potter?” dedi Ted James yanlarına geldiğinde.

“evet! En azından ben öyle sanıyorum.”

“başarılı olacaksın,” dedi Ted kendinden emin bir şekilde “ilk yıl genelde teorik bilgiler ve asa çalışmalarıyla geçer. Dördüncü yılını ve Profesör Trelawney'i görmek için epey vaktin olacak.”

“en son Amerika'dan gelmiş bir çanta kemiği suyun içine koyarak bir şeyler yapmaya çalıştık.” Dedi Petra.

James kaşlarını kaldırdı. “ne demek istiyorsun?”

Ted cevap verdi. “sınıf akında kehanette bulunacaklarmış gibi görünüyor.

Geçen sene Profesör Trelawney ve at adam Firenze birlikte ders veriyorlardı ama bu sene o diğer at adamların yanına geri döndü. Bu yüzden bu sene yine Profesör Trelawney ama farklı olarak voodoo* kraliçesi Madam Delacroix var.

“çok iyi arkadaş olacaklarını hayal edebiliyorum.” Dedi Damien felsefi bir şekilde. “fincandaki çay kalıntıları gibi. Ejderha yumurtası tozu ve Mandrake suyu gibi.”

James boş boş baktı, ama Damien’a ne demek istediğini soramadan Ted kafasını salladı ve bilmiş bir şekilde gülümsedi. “ hayal gücünü kullan dostum”

Birkaç dakika sonra James gruptan ayrıldı ve uyku salonuna çıktı. Heyecan ve merak duygusunu karışımı olan bir merak duygusu hissediyordu. Bir süreliğine burada, Griffindor’da, olmanın, bir sonraki gün derslerinin başlayacak olmasının sarhoşluğunu duydu. Bir süreliğine o yıl içinde yaşayacağı maceraları hayal etti ve işte o anda bunların hepsini bir an önce yaşamak istediğini fark etti.

Noah banyo kapısında görüldü. Kendisini yatağa atmadan önce James’e baktı. “biz genelde bunları hissederiz” dedi James’in düşüncelerini okumuşçasına. “yarın akşamı bekle. O zaman her şeyin normale döndüğünü göreceksin. Ödevlerin ve sorumlulukların en güzel yanı budur işte.” Sonra yatağının ucundaki mumu söndürdü.

*voodoo:aslen bir din olmasına karşın bu dinin geleneklerinden biri olan karşındaki insana büyüyle istediğini yaptırabilmek için icat edildiği söylenen bir bebek ve onu kullanma sanatıdır.

